

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Β. ΛΑΞΣΩΦ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΣΤΟΛΙΝΩΦ

Τρεις μήνες πέρασαν κιόλας από τότε που η Νατάσα μ' έβαλε να υπεγράψω το συμβόλαιο του γάμου μπροστά στον έπιτροπο και να δώσω πενήντα ρούβλια. Αυτή η στιγμή θα μείνει αξέχαστη στη μνήμη μου. Η γυναίκα μου με κύτταξε με τα παράξενα μάτια της, δίχως να βγάξει λέξη. Καταλάβαινα ότι με λυπόταν. Τι ήθελα να την παντρευτώ! Πενήντα ρούβλια δίνει κανείς και πίνει ένα σωρό ποτήρια ώστια. Με τόσα ρούβλια πάει κανείς και προσκυνεί τον τάφο του πατέρακι, του Λένιν στη Μόσχα. Με τα ίδια λεφτά αγοράζει ένα ζευγάρι παπούτσια, ένα καπιτοίκι κι ένα σκούφο από άστρακάν. Αν είναι έξυπνος, μπορεί να πάρει κι ένα ζευγάρι μπόττες. Είναι 'τα μόνα πράγματα που θα μείνουν κοντά του περισσότερο από τη γυναίκα του.

Ξέρω ότι η Νατάσα θά με βαρεθή και θά με διώξη. Ναι, θά μου κλειση την πόρτα κατόπι μου, πριν προεταίω να δω το παιδί μου. Σ' εμένα μ'ήνες, όλες η γυναίκες θαρούονται τους άνδρες τους. Το ίδιο έπαθε κι ο Βασίλιεβιτς "Έχασε πενήντα ρούβλια και όλα τα πράγματα που είχε αγοράσει για το νοικοκυριό του. 'Ωστόσο η γυναίκα του γέννησε δυο ροδοκόκκινα παιδιά. Τα έδωσε στ' δημόσιο βρεφοκομείο για να τ' αναθρέψουν. Κάθε βράδυ πάει και τα κυττάζει που κοιούνται στις κούνιες τους. Μιά νύχτα ήταν εκεί πέρα κι' ο Βασίλιεβιτς. "Η γυναίκα του όμως δεν καταδέχτηκε ούτε να του μιλήσει. 'Ο φίλος μου ήταν μεθυμένος. "Η νοσοκόμη τον τράβηξαν βάνασουν και τον πέταξαν έξω από την πόρτα. Ξάπλωσε σ'ο χιόνι και κύτταξε τ' άστρα, πάν να ζητήσιν να τον βοηθήσουν. "Εμεινε έκε' ως το πρωί. Κανείς δεν τον βοήθησε να σηκωθεί. Κοκκάλωσε από το κρύο και τα νύγια του γήγχαν από τα δάντυλά 'τσι. "Από εκείνη τη νύχτα, δεν ξαναπήγε πια στο βρεφοκομείο! "Η Νατάσα κάθε μέρα παρακολουθεί όλες τις κινήσεις μου. Καθισμένη πάνω στο κρεβάτι της, χαμογυριέται και μ' άφηνει να βρώσω μόνος μου το τσάι μας. Το σαμπούρι πάντα ζεματάει και μου καίει τα δάχτυλα. "Η Νατάσα γελάει ήλιθια και χώνει τα χέρια της στο στήμα για να φάη τα νύγια της! Την πλησιάζω για να της πω ότι εινε ώρα να πάη στη δουλειά της. Μου δείχνει το γάτιό της που έχει χτυπήσει στη γωνιά της πόρτας. Αυτό εινε πολύ ενδιαφέρον.. Σκύωω και τη φιλάω στο στόμα. "Ετσι πάντα άργει. Στο έργο άσιο τη φορτώνουν πρόστια. Και στο τέλος δεν παίρνει ούτε ένα καπνίκι. Τη λυπάμαι. "Όταν θά έσασπρη το φόρεμά της, δεν θά της δάσουν άλλο. Είδα ότι η μιά κάλσα της έχει τρυπήσει. Εινε τόσο γρουσουζά, ώστε δεν τη ράβει!

Πριν να παντρευτούμε, η Νατάσα ήταν διαφορετική. "Εμεινε μαζί με τη μητέρα της, τη γριά Μαρια και την μικρότερη αδερφή της, την Άνγιουσκα. Περιποίταν τον εαυτό της, έβαφε τα μούτρα της και δάγκωνε κάθε τόσο τα χείλη της για να κοικώσουν. "Όσο για τα μάτια της, α.ά εινε τα μόνα που έχουν μείνει όπως ήταν. "Ωμορφα, αλλά μ' ένα ανιγματικό βλέμμα.

—Νατάσα, της νέο, γιατί κρύβεις τόσο κακία στα μάτια σου; "Έκεινη σκύβει το κεφάλι της και δεν άπαντάει. Καταλαβαίνω ότι έχει απογοητευθή από μένα. Τρεις μήνες ήταν άρκετοι για να έξασπρη δηλ η ετυχία μου. Περπατάω στο δρόμο και τα πόδια μου τρέμουν. "Αδυνασία κιόλας και φοβάμαι μη τα τινάξω. "Α, η Νατάσα εινε τρομερή γυναίκα. Εινε πιό δυνατή από μένα κι' όταν με σφιγγει στην αγκαλιά της και με φιλάει, πονούν τα κόκκαλά μου. Τι ήθελα να παντρευτώ!

"Άλθθεια όμως, σάς μιλάω τόσο ώρα και δεν σάς επλα τ' άνομά μου. Με συχαίρετε για την παράλειψη. Λέγομαι "Ιβάν "Ιθάνοβιτς Στολινώφ. Είμαι δημόσιος υπάλληλος. Γι' αυτό θά γλώσε κ' η γριά Μαρία μου έδωσε την κόρη της. Αυτή η γλώστη πτείνει άκομη στο Θεό! Κρύβεται στο ύπόγειο του σπιτιού της και προσεύχεται μπροστά στο εικόνασμα της Παναγίας. "Η Νατάσα ποτέ δεν μου μιλάει γι' αυτήν. Την έχει ξεχάσει. Μιά μέρα πήγα και την είδα. "Ηταν άρρωστη κι' έβηγε. Με παρεκάλεσε να φροντίσω να της βγάλουν μιά άδεια για να πάη να ξεκουραστή στην έξοχη στο μέγαρο του πρίγκιπα Σεφάνοβιτς, που έχει τώρα μεταβληθή σε νοσοκομείο. "Έκει βλέπει κανείς ότι κι' οι φαχοί μπορούν να χαρούν την άμορφία των λουλουδιών. Κι' εγώ της το ύποσχεθήκα. Θά τ'η στείλω μόλις έρθη το

καλοκαίρι. Φαντάζομαι όμως ότι θά την προλάθη ο θάνατος. Το είπα στη Νατάσα. Σκούπισε ένα δάκρυ με την άναποθή του χεριού της. Λυπήθηκε γι' μένα της. Μά αυτό βόσπηξε μονάχα μιά στιγμή. "Μα, μ' όσο χρειάζεται να κυλιση ένα δάκρυ: "Επειτα η Νατάσα ξανάγινε πάλι άναίσθητη. Για να την κάνω να με καταλαβαίνει, προσπάθη να τη μάθω γράμματα. "Α, καταφέρνει τίποτε άλλο, παρά μονάχα να μουτζουρώη η τ' άδελφά της! Κρεμάει άκομη μιά πηχη τη γλώσσα της. "Υστερα από έδκα μέρες, έμιαθε τέλος να γράφη τ' άνομά της. Τότε παράτησε την πένα και με κύτταξε με δυσπιστία. Δεν πίστευε ότι αυτά τα μαύρα σημάδιακι ήταν ένα δόλοκληρο όνομα. "Έκρυψε το χαρτί για να το δείξη στο έργοστάσιο. "Εγώ πειράχτηκα και τη ρώτησα:

—"Όποτε δεν μου έχεις έμπιστοσύνη;

—"Όχι, μου άπάντησε ξερά

—Μά είμαι ο άνδρας σου..

Γέλασε ειρωνικά και μου δήλωσε:

—"Άρρηστα να σέ βρω, μά σέ βρήκα!

Κοκκίνισα από τη σενοχώρια μου. Ναι, έτσι ήταν. "Η Νατάσα είχε δίκιο. Δεν έκανα γι' αυτήν. "Επρεπε να πάρω ένα λεπτό και τρυφερό πλάσμα που να με καταλαβαίνει. "Η γυναίκα μου ήθελε έδκα άντρες σαν και μένα, για να πάη να με κυττάξη μ' αυτό το βλέμμα που εινε γεμάτο κακία.

Μιά μέρα ήρθε θυμωμένη στο σπίτι μας.

—"Έπασσα τα μούτρα ενός ξένου, μου έηλωσε. "Ηταν ένας "Άγγλος ναύτης. Με πήρε από πίσω και μου έκανε νοήματα να τον άκολουθήσω. Κατάλαβα ότι του άρεσα. Και μένα μου άρεσε. Μά δεν είχε έρωσε, όπως έσύ, πενήντα ρούβλια στον έπιτροπο.

"Ενωίωσα ύπερφησαν τον εαυτό μου. "Η γυναίκα μου είχε άρχισει να με λογαριάζη. "Ετσι ύπήρχε η έλπίδα να μ'ην πάη στη δουλειά και να ζητήση τη διάλυση του γάμου μας. Για να την ευχαριστήσω, θυσίασα ένα ρούθλι και της άγόρασα ένα ψεύτι.

(Η συνέχεια εις την σελίδα 1052)

Καθισμένη στο κρεβάτι της, χαμογυριέται...

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΧΩΡΙΣ ΣΤΕΜΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1045)

της Βουλγαρίας Φερδινάνδου, ο οποίος δεν ήταν και τόσο αγαπητός στον Φραγκίσκο Ίωσήφ και προσπαθούσε με τη βοήθεια της «Κάτε» ν' αποκτήσει τη συμπάθεια του. Κάθε φορά λοιπόν που πήγαινε στη Βιέννη ο Φερδινάνδος, της χάριζε μαργωριτάρια και κοσμήματα μεγάλης αξίας. Μά το περίεργο είνε πως ούτε κ' η «Κάτε» συμπαθούσε το βασίλειά της Βουλγαρίας κι' έτσι όλες τὰ δώρα του έπληθαιναν χαμένα. Αυτή δε άκριβώς η διακριτικότητα της και η άρετή της, την έκανε πιο αγαπητή και πιο απαραίτητη στο γέρο αυτοκράτορα.

Όταν τὸ 1916, ο Φραγκίσκος Ίωσήφ πέθανε, συντριβείς από τὸ βάρος τῶν χρόνων και τῶν συμφορῶν, ἡ Αικατερίνη Σράτ μπήκε στο νεκρικό θάλαμο στο μπράτσο του διαδόχου αρχιδουκῶς Καρόλου, κλαίγοντας με λυγμούς τὸν αυτοκρατορικό φίλο της.

Σταίπα, από τὴν ἄλλη μέρα, κλειστική στο μεγαλοπρεπές μέγαρό της, μακριά από κάθε θόρυβο και κάθε ταραχή. Δεν θεόταν παρά μερικές παλιές φίλες της, που της κρατούσαν συντροφιά και τὴν παρηγορούσαν. «Ὡς τὴ μέρα δὲ τοῦ θανάτου της, ἡ περιφιλομένη αὐτὴ «αὐτοκράτειρα χωρίς στέμμα» ἀπέριπτε τις προτάσεις τὸν ἐκδοτῶν να γράφει τὰ Ἀπομνημονεύματά της.

Κι' έτσι ἡ Αικατερίνη Σράτ ἐπῆρε μαζί της στὸν τάφο, τὰ μεγαλύτερα μυστικά της αυτοκρατορίας τῶν Ἀψβούργων.

Z. ΚΛΕΜΑΝ

ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ ΠΟΥ ΣΚΟΡΠΙΖΟΥΝ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1028)

Μάνουελ Ρίμεντ. Μπήκαν μιά νύχτα στη σπηρή του και τὸν ρούφησαν τὸ αίμα, χωρίς κανεὶς να τὴν ἀντιληφθῆ. Καὶ τὸ πὸν περίεργο είνε ὅτι τὸ ἄλλο βράδι ἤβελαν να συνεχιστὸν τὸ δειτὸ τους με τὸ αίμα κι' ἄλλο συντροφίον τὸ ἄνθρωπο Μάνουελ. Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ρίμεντ τὴς περιμένασαν και κατόρθωσαν να πάσουν μαζί με ἀπόχη. Σήμερα ἡ Βασιλίχὴ αὐτὴ θέσπισε μάλιστα ἀπομνημονεμένη στο Ἐντομολογικὸ Μουσείον, ὅπου πηγαίνουν ταχτικά οἱ Ἀνοδελφοὶ γιὰ τὴ θανάτωσιν.

Ἐπειτα και ἡ ἀφιδίς είνε ἐπιβλαβὴ ἔντομα και μοροφῶν να καταστρέφουν διάλοχες καλλιγραφημένες ἐπίστεεις. Ὑπάρχουν ἔπισες ἔντομα τὰ ὅποια όταν κεντρίζουν ἕναν ἄνθρωπο, πεθαίνει, γιατί τὸ κεντρί τους έχει ἕνα τρομερὸ δηλητήριο. Μά ἴσως αἰσθῆ και ἕνα παρόμοιο εἶδος κολοατῆρων τὰ ὅποια είνε τόσο μεγάλα, τόσο δυνατά και τόσο τομηρά, ὥστε πολλές φορές βοτάναι και σὰ νερά τὸν λυμῶν και τὸν ποταμῶν γιὰ ν' ἀράξουν ἕνα διάταχο ἢ ἕνα νάρι και να τὸ καταβοχθίσουν !..

Δὲν πρέπει λοιπὸν να μὴ λογαριάζουμε τὰ ἔντομα και να τὰ φοβώμαστε μόνο, όταν πέφτουν κατά λεγόντες ἐναντίον μας. Ὅπως σὰς ἀπέδειξε ὑπάρχουν ἔντομα, τὰ ὅποια είνε πὸν φοβερά κι' ἀπὸ αὐτὰ θηρία τὴς ζώγιας. Γι' αὐτὸ ἄλλοστε και οἱ ἔντομολογοὶ σήμερα ἀγωνίζονται γιὰ ν' ἀνακαλύθουν τὸν τρόπο, με τὸν ὅποιο οἱ ἄνθρωποι θὰ μοροφῶν να τὰ ἐξολοθρεύσουν, όταν τοὺς ἀπειλοῦν τὰ ἐσιδοιματὰ τους και τὴ ζωὴ τους !

ΕΜΙΑ ΓΙΑΝΙΚΕΤΟΝ

ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1037)

τρομερὸ !.. Συγχωρηστέ με, πρέπει ἀμέσως να βεβαιωθῶ ἂν είνε ἀλήθεια. Ὑστερα θὰ ξαναρθῶ να πάρω αὐτὸ τὸ πολίτευο κῶσμημα και να πληρώσω τὸ διελόσιο τὴς ἄξιας του. Σὰς εἰχαριστῶ, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴς πληροφορίες σας, κίριε Σεκέλ..

Κι' ὁ ἀγνωστός ἔργου βιαστικῶς ἀπὸ τὸ κοσμηματοπωλεῖο, Ὁ Σεκέλ τότε θυμήθηκε τοὺς δύο πελάτες του. Μάταια όμως κάρταξε να τοὺς ἀνακαλύψῃ. Καὶ μαζί τους εἶχαν πάρει κι' ἄλλα τὰ σπάνια κοσμηματὰ του. Τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, ἄρχισε να φωνάζῃ, ἔτρεξε στὴν ἀστυνομία, πήγε ἀκόμη και στὸ σπίτι τὴς περιφημῆς Γιαννέτας. Ἐκείνη τὸν ἱσοδέχτηκε μ' ἕνα ψυχρὸ χαμόγελο. Κάθισσε σὲ μιά πολυθρόνα ὅσο μοροφῶσε πὸ ἀναιδώστερα και τοὺς εἶπε :

—Τώρα, ἀγαπητέ κίριε, εἶμαι σίτε διαταγῆ σας.

Ὁ Σεκέλ, σφιδάλλοντας, τὴς διηγήθηκε τὸ πάθημα του.

—Δὲν ξέρω τίποτε, τοὺ ἀπάντησε ἡ ὡμορφῆ Ἀργεντινῆ. Ὁ σενιόρ πὸν με συνάντησε μ' εἰς συνάντησε στὸ ὄρημο. Μοῖ πρόσφερε να μ' ἀγοράσῃ ἕνα κῶσμημα. Μπήκαμε στὸ μαγαζὶ σας. Μά βασθεθήκαμε, γιατί εἶχατε συζήτησι, και φύγαμε. Δὲν ξέρω και δὲν ἔχω ἰδέα πὸς σὰς ἔλεψε..

Ἡ Γιαννέτα δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Μά ὁ Σεκέλ δὲν μπόρεσε να ἀποδείξῃ τὸν δικαστήριο τὴν ἐνοχή της. Ἐτσι οἱ δικασταὶ τὴν ἀδίκωσαν. Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους δύο συννοχῶς της, τὸν βαρόνο και τὸ φίλο της, ἀκόμη ὁ Σεκέλ φάναξε να τοὺς βρῆ. Οἱ λοκοδοῦτες, καθὼς βλέπετε, στήν Ἀργεντινὰ μεταχειρίζονται πὸν πρωτόπυτες μεθόδους γιὰ ν' ἐξαρρίζουν τὰ θήματα τους. Ὁ ατωχὸς ἔμπορος λοιπὸν τόσο τρομοκρατηθὴν ἀπ' αὐτὴ τὴν περλιέτια, ὥστε πήρε τὸ πρῶτο βαπτίρι γιὰ τὴ Μασσαλία, ὄραζόμενος να μὴ ξαναγορήσι ποτὲ πάλι σ' αὐτὴ τὴ χώρα, πὸν βασίλευε ὁ ἔρωσ κ' ἡ ἀπάτη.

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΪΝ

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΡΙΡΗ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1016)

Τὴν ἐπομένη τὸ πρῶτ, δυνατὰ χτυπηματα στὴν πόρτα τὴς Φρανσίς, ἔβαιναν τὴ νέα να σπῆσῃ ἀνάγκη ν' ἀνοίξῃ.

— Εἶχα γράμμα ἀπὸ τὴ θεία Ἐθελ! φώναξε ὁ Ρίτσαρντ.

— Ὡ, Ρίτσαρντ, εἶπε ἡ νέα με συμπόνια. Εἶνε πὸν θυμωμένη μαζί σου ;

— Θυμωμένη ; Ἄκουσε να σοὺ διαβάσω τί μοὺ γράφει :

Ἐγαπητέ μου Ρίτσαρντ,

Δὲν ξέρω πὸς να σοὺ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου γιὰ τὸ θαυμασίον δῶρο σου. Ἦμιον τόσο λυπημένη, γιατί ὁ Ριρή μου φώφησε δύο μέρες πρὸ τὴς ἀναχωρήσεως. Ἦταν τόσο ξαφνικός ὁ θάνατός του! Ἀσφαλῶς θὰ ἀπόρησε πὸν δὲν ἔλασες τὸν Ριρή, ὅπως εἶχαμε μείνει σύμφωνα!.. Ἀλήθεια, πὸς ἔτυχε να πληροφορηθῆς ὅτι ὁ Ριρή μου δὲν ζῶσε πάλι ;

Ὁ θαυμασίος γάτος πὸν μοὺ ἔστειλες εἶνε πὸν ἡμερος και τὸν ἀγάπησα ἀμέσως. Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ἀγαπητέ μου παιδί. Κ' ἡ σκέψις σου να τὸν ὀνομάσῃ Ριρή, σὰν τὸν ἄλλο γάτο μου, με συγκίνησε πὸν.

ὉΛ' αὐτὰ μοὺ φανέρωσαν τὰ εὐγενικά σου αἰσθήματα και μ' ἔκαναν ν' ἀποφασίσω να σὲ κάνω γενικό κληρονόμο μου.

Μὲ ἀπειρη ἀγάπη

Ἡ θεία σου Ἐθελ»

— Ἀοιπὸν, Φρανσίς, τί λὲς γι' αὐτὸ τὸ γράμμα ; Σὲ σένα χροστῶ τὸ ὅτι ἡ θεία μου με κάνει γενικό κληρονόμο της.

— Μά καλά τότε ποιά ἦταν ἡ γάτα πὸν κληρονοῖσες ;

— Ἡ δική σου, φυσικά. Ὁ Μπρούς θὰ μίρισε τὸ ψάρι, τὸ ὅποιο ὁ Φρωφῶς εἶχε τοποθετήσι πρόχρημα μὲσὰ στὸ καλάθι, μπροστὰ στὴν πόρτα μου, και θέωρησε καλὸ να τὸ ἀράξῃ!.. Τὸν πέτυχε φαίνεται, ἐκείνη τὴ στιγμή και ἔτσι ἔζηνηται πὸν τὴρα και τὸν Ριρή τὴς θείας Ἐθελ!..

— Ὡ, τὸν ἄβλο κλέφτη !

— Ἐγὼ τὸν εὐγνωμόνῶ. Εἶνε χροστωμένος ὁ Μπρούς σου. Καὶ εἶμαι ἀποφασισμένος να τὸν ἀγαπῶ ἐξαιρετικά στὸ μέλλον. Ἀπόψε, όταν θὴ βροῖμε μαζί εἰς ἀναζήτησι τὸν Ριρή.

— Ὡ ! Μά σκέπτεσαι να ἐξακολούθησες να ψάχνῃς γιὰ τὸν ἀνύπαρκο Ριρή ;

— Φυσικά. Μιά πὸν σπηθίσουμε να τὸν ἀναζητήσουμε μαζί ! Ἀλλὰ ἂς μίρισουμε τώρα γιὰ τὸν ἀδελφὸ τὸ Μπρούς!.. Ἀοιπὸν, ἕναν τίσιον γάτο ἀνεργισμὸν να ἔχωμε στὸ σπίτι μου, όταν θὰ παντρευτοῖμε!.. Γιατὶ δὲν ἀπαντᾶς, Φρανσίς ; ράτισε ὁ νέος τρομερὸς. Δὲν ἔβουσε τί σοὺ εἶπα ;

— Τὸ ἔκουσα, ἀγαπητέ μου, ψυθίρισε ἡ νέα. Καὶ εἶμαι σύμφωνη !

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΣΤΟΛΙΝΩΦ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1012)

κο δαχτυλίδι. Εἶδα ὅτι δὲν τὴς ἔκανε καμμιά ἐντύπωσι. Τὸ πέταξε μὲσα σ' ἕνα συρτάρι κι' οὔτε τὸ ξαναφόρεσε πάλι. Ὁρκίστηκε να μὴ χαλάσω ἄλλοτε σ' ἀνοήσιες τὰ λεφτὰ μου.

Ἡ Νατάσα μερικές μέρες τώρα δὲν εἶνε καλά. Εἶνε μελαγχολική, τραγουδάει με μιά φωνὴ πὸν σοὺ ραγίζει τὴν καρδιά κι' εἶνε ἀφηρημένη. Κι' ἐκείνη δὲν ξέρει τί ἔχει. Ἀναστενάζει και τὴς ἔχει κοπή ἡ ὄρεσι. Τὸ ἔπαθε ἀπὸ τὸν καιρὸ πὸν ἔβρασε στὸ σπίτι ἀπὸ τὸν κρεμασταλὸ, τὸν Ἐρήμοβιτς. Εἶνε ἕνας ὄμορφος ἀνδρας γεμιάτος ὕψεια και δύναμι. Ὅταν πηγαίνομα μαζί του, ὁ κόσμος με κτυπάει με οἰκτο. Τότε καταλασβαίνω τὴν ἀδυναμία μου. Λυπάμαι πὸν εἶμαι τόσο κοντός, τόσο κακοφτιαγμένος και τόσο κίτριος. Ἀν ἦμιον σὰν τὸν Ἐφήμοβιτς, ἡ Νατάσα δὲν ἦταν πὸν τρωφερὴ μαζί μου. Τί ἤβελαι να φέρω αὐτὸ τὸν ἀνθρωπο στὸ σπίτι μας. Μά δὲν μποροῖσασ να τοὺ ἀρηθῶ τὴ φιλοξενία. Εἶχε ἐρθε ἀπὸ τὸ Σαρατῶφ στὸ Ἀστραχάν γιὰ νὰ με δῆ και να με συμφορηθεῖ ὡς πὸν γραμματιέμο γιὰ τὴς ὑποθέσις του. Ἐτσι τὸν κάλεσα στὸ σπίτι μου. Ὅταν τὸν γνώρισα στὴ γυναικία μου τὴν εἶδα ὅτι τὰ ἔλασε. Θὰ ἔλεγε κανεὶς δὲ πρῶτη φορὰ ἔθλεπε ἀνδρα. Τὴ σκούνησι με τὸ χέρι μου γιὰ να τὴν κάνω να συνελθῆ. Μά ἐκείνη ἀπὸ τὸτε εἶνε χαμένη. Δὲν ἔχει ὄρεσι οὔτε να ἐργασθῆ. Φοβάμαι ὅτι εἶ ἀρρωστήση. Τὸ εἶπα τοῦ Ἐφήμοβιτς, μά γέλασε πονηρά. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς ἀνάβαλε τὴν ἀναχωρήσι του. Πολὸ φοβάμαι ὅτι ὁ μόνος πὸν δὲν βγῆ ζημιωμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπέθσι, μά εἶμαι ἐγὼ. Κι' ἀλήθεια, δὲν εἶχα κάνει λάθος. Σήμερα ἡ Νατάσα δὲν πήγε στὴ δουλειά. Πῆγε στὴ δημαρχία με τὸν Ἐρήμοβιτς και διέλυσε τὸ γάμο μας. Ἐπειτα ἀπὸς πλήρως πενήτητα ρούθλια και παντρευτικὴ τὴ γυναικία μου. Ἐφυγαν γιὰ τὸ Σαρατῶφ κι' ὄμως ξέρω ὅτι ἡ Νατάσα ἔχει ἕνα παιδί ἀπὸ μένα, πὸν θὰ πάρῃ τ' ὄνομα τοῦ Ἐφήμοβιτς. Κι' αὐτὸ με διασκεδάει πολὺ. Μὲ κάνει να μὴ σκέφτομαι τὰ πενήτητα ρούθλια πὸν ἔλασα.